

Τώρα νυχτώνουν τὰ -ι- βουνὰ κ' οἱ κάμποι γαλαζώνουν
Σίτοβ.

Βάζει φωτιά 'ς τὴν καλαμιά καὶ γαλαζώνει ὁ τόπος
Ἡπ. Συνών. γαλαζγίζω. 2) Προσδίδω χρῶμα κυαν-
οῦν ΜΦιλήντ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἔσκασ' ὁ ἥλιος, χύθηκε 'πάν' ἀπ' τὰ κορφοβούνια,
γαλάζωσε τὸν οὐρανὸ καὶ χρύσωσε τὰ γνέφη.

Συνών. γαλαζγίζω, γαλαζεύω, γαλανιάζω 1β. β)

Περνῶ ἀπὸ τὸ λουλάκι, λουλακιάζω Στερελλ. (Παρ-
νασσ.): Γαλαζωμένα ροῦχα. 3) Ραντίζω μὲ διάλυμα
θειικοῦ χαλκοῦ Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Μεσσ.): Γαλαζώνω
τ' ἀδέλι Ἀνδροῦς.

γαλαζωπίζω Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλαζωπός.

Ἔχω χρῶμα κυανοῦν: Ἄσμ.

Τῇ θάλασσα τὴν ἀγαπῶ, γιατί γαλαζωπίζει
κ' ἐμένα ἡ ἀγάπη μου βαθρὰ νερὰ ἀρμενίζει.

γαλαζωπός ἐπίθ. Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλάζιος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ωπός.

Ὁ ἔχων χρῶμα ὑποκύανον.

γαλαθέας ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Χαλδ.) Θηλ. γα-
λαθέα Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλαθηνός δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ
ὡς παραγωγικῆς καταλ. νομισθέντος - ηνός διὰ τοῦ
-έας καταλ. κατ' ἐξοχὴν δηλούσης τὸν ἔχοντα ἐν πλη-
σιονῇ τὸ ὑπὸ τοῦ πρωτοτύπου δηλούμενον.

Γαλαθηνός 1, ὁ ἰδ.

γαλαθηνός ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) γαλαθ'νός Μακεδ.
λιγαθηνός Εὐβ. (Κύμ.) λιγαθ'νός Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.) λιγάθηνος Κέρκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γαλαθηνός. Τὸ λιγαθηνός ἐκ τοῦ
μεταβατικοῦ κατ' ἀναγραμματισμὸν τύπου λαγαθηνός.

1) Ὁ ἔτι θηλάζων Μακεδ. Πόντ. (Κερασ.). Ἡ σημ.
καὶ ἀρχ. Συνών. γαλαθέας. 2) Μεταφ. α) Ἰσ-
χνός, λεπτοφυὴς Εὐβ. (Κύμ.) Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀμφ.):
Ἀνθρῶπος λιγάθηνος Κέρκ. Λιγαθ'νὴ γ'ναῖκα Αἰτωλ.

β) Εὐθραυστος Κέρκ.: Λιγάθηνα ἀμύδαλα - ξύλα κτ.

γαλακάρα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Ἡ παρέχουσα ἄφθονον γάλα: Ἡ γίδα μας εἶναι γα-
λακάρα, βγάζει μιὰ κανάτα τὴν ἀρμεκχιά. Ἔχει μιὰ γυ-
ναῖκα γαλακάρα καὶ θ' ἀναστήσῃ καὶ τὰ δύο παιδιά.

***γαλακάρης** ὁ, Θηλ. γαλακαρῆς Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρης.

Ἡ θηλάζουσα γυνή.

γάλακας ὁ, Χίος (Καλαμ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαλάκι (I).

Ὁ καυλὸς τοῦ κρομμύου.

γαλάκι (I) τό, Χίος.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ πρὸς φύτευσιν κρόμμυον.

γαλάκι (II) τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γάλα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άκι.

Μικρὰ ποσότης γάλακτος: Ἄσμ.

Γάλα γαλάκι | νὰ φάῃ τὸ ἀρνάκι
(λέγεται πρὸς τὰ μικρὰ παιδιά, ὅταν τοὺς δίδουν νὰ πι-
οῦν γάλα).

γαλακιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι.

Ἐπὶ τοῦ σίτου, ἀρχίζω νὰ ὠριμάζω.

***γαλακιάρης** ἐπίθ. Θηλ. γαλακιάρα Πελοπν. (Λα-
κων.) Οὐδ. γαλακιάρικο Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάρης.

1) Γαλακτοφόρος: Γαλακιάρα γίδα - προβάτα. 2) Ὁ
ἔτι θηλάζων: Γαλακιάρικο κατσίκι. 3) Μεταφ. ὁ μὴ ρω-
μαλέος, καχεκτικός.

***γαλακοζοχός** ὁ, γαλακοκιοχός Πελοπν. (Μάν.)

Εἶδος χόρτου ἐδωδίου ἐκχέοντος κατὰ τὴν κοπὴν τῆς
ρίζης γαλακτώδη ὁπὸν.

***γαλακοπρόβατο** τό, γαλακοπρόβατο Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαλάκι καὶ πρόβατο.

Εἶδος χόρτου ἐδωδίου, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα κοπτό-
μενα ἐκχέουν γαλακτώδη ὁπὸν.

***γαλακοχοιρινεῖα** ἡ, γαλακοχοιρινεῖα Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαλάκι καὶ χοιρινεῖα.

Χόρτον τι ἐκχέον γαλακτώδη ὁπὸν καὶ διδόμενον ὡς
τροφὴ εἰς τοὺς χοίρους.

γαλάκωμα τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαλακώνω.

Ἡ γλύκα τοῦ ὑπνου.

γαλακώνω Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παρα-
μύθ. 4 καὶ 12.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαλάκι.

1) Παράγω, κατεβάζω γάλα εἰς τοὺς μαστοὺς Πελοπν.
(Μάν.): Τὰ πρόβατα γαλακώσασι (οἱ μαστοὶ τοὺς ἔχουν
γάλα, ἄρα πλησιάζουν νὰ γεννήσουν). 2) Μὲ καταλαμ-
βάνει γλυκεῖα διάθεσις πρὸς ὕπνον (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ
καταλαμβάνομαι ὑπὸ νάρκης ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς πο-
ταμίους ἰχθύς, οἱ ὅποιοι ναρκώνονται, ὅταν τοὺς ρίξουν
χόρτον, τοῦ ὁποίου ὁ γαλακτώδης ὁπὸς ἔχει τοιαύτην ἐπί-
δρασιν ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.: Μ' ἔπαιρν' ὁ ὕπνος, γαλά-
κωσαν τὰ μάτια μου, χωνόμουν ἀποκάτου ἀπὸ τὴ βελέντζα,
ἔνθ' ἄν. 4 Γαλακωμένα μάτια ἔνθ' ἄν. 12.

γαλανάδα (I) ἡ, Κεφαλλ.—ΑΤανάγρ. Ἀγγελ. ἐξο-
λοθρ. 305—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 348.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλανός (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άδα (I).

Ἡ ιδιότης τοῦ γαλανοῦ, τὸ γαλανὸν χρῶμα ἔνθ' ἄν.:
Τὴ γαλανάδα τῆς λίμνης ΑΤανάγρ. ἔνθ' ἄν.

γαλανάδα (II) ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαλανός (II) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άδα (I).

1) Λευκότης: Γαλανάδα ὁ κόσμος ἀπὸ τὴ χιονιά! Συ-
νών. γαλανισμός 1. 2) Πελοπν. ὡχρότης. Συνών.
γαλανισμός 2.

γαλανεῖς ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. γαλανεῖας παρὰ τὸ γαλανός

(II) και της παραγωγικής καταλ. - έας, δι' ην ιδ. - εάς.
 'Ο έχων χρώμα ώχρολέυκον. 'Η λ. και ως παρων.
 Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

γαλάνης επίθ. Κύθηρ. κ.ά. γαλάν'ς Εϋβ. (Στρόπον.)
 Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) Θηλ. γαλάνω Πελοπ.
 ('Αρχαδ. Κυνουρ.) γαλάνου Εϋβ. (Στρόπον.) Μακεδ.
 (Βελβ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (II) και της παραγωγικής
 καταλ. - ης.

1) Ξανθός Κύθηρ. κ.ά. 2) 'Αρσεν. και θηλ. ούς.,
 όνομα βοός ή ήμιόνου ή κυνός ή προβάτου (έκ του
 λευκού ή λευκοφαίου χρώματος) Εϋβ. (Στρόπον.) Μα-
 κεδ. (Βελβ.) Πελοπ. ('Αρχαδ. Κυνουρ.) Στερελλ. (Αίτωλ.).
 'Η λ. και ως έπων. Ζάκ. 'Ηπ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ.
 Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μάν.) Σκυρ. Στε-
 ρελλ. (Κεφαλόβρ.) Τσακων. Πβ. γαλάνι (II).

γαλάνι (I) τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)—Λεξ. Δημητρ.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I).

1) Χαλίκι του αϊγιαλού κυανόχρουν Λεξ. Δημητρ. 2)
 Είδος άγρίας πάπιας με όφθαλμούς γαλανούς Στερελλ.
 (Μεσολόγγ.)

γαλάνι (II) τό, Πελοπ. ('Αργολ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (II).

'Ονομα βοός (έκ του χρώματος). Πβ. γαλάνης 2.

γαλανιάζω Ρόδ. κ.ά.—ΣΜυριβήλ. Ζωή έν τάφ. 87
 και 299—Λεξ. Βλαστ. 348 και 364 γαλανιάζον Λέσβ.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I).

1) 'Αποκτῶ χρώμα κυανούν Ρόδ. κ.ά.—ΣΜυριβήλ.
 ένθ' άν. 299—Λεξ. Βλαστ.: Φρ. Τήν ὥρα ποῦ γαλάνιαζε
 ὁ οὐρανός (δηλ. ξημέρωνε) ΣΜυριβήλ. ένθ' άν. Πβ. γα-
 λαζώνω 1 β. β) 'Αποκτῶ χρώμα κυανόμαυρον ή μαύ-
 ρον Ρόδ.: 'Ασμ.

'Ασπρος γεννᾷτ' ὁ κόρακας κ' ὕστερα γαλανιάζει
 καί μαῦρος καταστένεται καί τοὺς γονεούς του μοιάζει
 Συνών. γαλαζώνω 1 β. 2) Ξημερώνω ΣΜυριβήλ. ένθ'
 άν. 87: "Ετσι μονομιᾶς βρεθήκαμε κοντά του ὅ,τι ἔπιανε
 νά γαλανιάζῃ.

γαλανίζω (I), άμάρτ. 'αλανίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (I)

Σταματῶ, παύω νά βρέχω (θά έλέγετο κατ' άρχάς τό
 ρήμα επί του αϊθριάζοντος και γαλανοῦ καθισταμένου
 οὐρανοῦ): 'Ολημερίς τῇ μέρας ἤβρεχε, δέν εἰλάνισε μᾶ
 σιμῆς.

γαλανίζω (II) Κρήτ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπ. (Σπάρτ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (II).

1) Λάμπω έκ λευκότητος Κρήτ. Νίσυρ.: 'Ο κόσμος
 γαλάνισε από τὰ περιστέρια Κρήτ. Γέλανε ὁ 'Αράπης και
 τὰ δόδια του γαλανίζανε (έκ παραμυθ.) αὐτόθ || 'Ασμ.

'Ω μῆλο μου Πολίτικο, 'ς τή μέση γαλανίζεις,

πολλήν ἀγάπην σ' ἀγαπῶ, μὰ σὺ δέν τὸ γνωρίζεις

Νίσυρ. Συνών. άσπροκοπῶ. β) 'Αρχίζω νά λευκαί-
 νωμαι Κύθηρ. Πελοπ. (Σπάρτ.): Γαλανίζουν τὰ μαλλιά
 Κύθηρ. Γαλανίζει τὸ νερό 'ς τὸ ποτήρι (ὅταν εἶναι μουντό
 και άρχίζῃ νά παίρνῃ ἀπόχρωσι άνοικτοῦ κυανοῦ ὡς τῆς
 θαλάσσης ή τοῦ οὐρανοῦ) Σπάρτ. 2) 'Ωχρίῶ Κρήτ.:
 'Εγαλάνισε τὸ κακορρίζικο.

* **γαλανίς** επίθ. Οὐδ. γαλανί άγν. τόπ.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I). 'Ο μεταπλασμός κατά τὰ

πολλά εἰς -ίς χρωμάτων δηλωτικά, οἷον: θαλασσίς,
 καστανίς, οὐρανίς κττ.

Κυανοῦς: Χρῶμα γαλανί.

γαλανισμός (I) ὁ, άμάρτ. 'αλανισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ του ρ. γαλανίζω (I).

Παῦσις τῆς βροχῆς: 'Αλανισμό δέν εἶχε σήμερα ἡ βροχή.

γαλανισμός (II) ὁ, Καππ. (Σίλ.) Κρήτ.

'Εκ του ρ. γαλανίζω.

1) Λευκότης Κρήτ.: Γαλανισμό ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ πε-
 ριστέρια. Συνών. ιδ. έν λ. άσπράδα 1, γαλανάδα (II)
 1. 2) 'Ωχρότης Κρήτ.: Ποῦ νά 'βλεπες τὸ γαλανισμό του!
 Συνών. γαλανάδα (II) 2, χλομάδα. 3) 'Αλλοίωσης,
 άποτριβή χρωματισμοῦ επί τὸ λευκότερον Καππ. (Σίλ.)
 Συνών. ξεθώρεζασμα.

γαλανόβαθος επίθ. ΔΒουτυρ. Μῆς 'ς τοὺς ἀνθρω-
 ποφ. 103.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και βαθύς.

'Ο γαλανός και βαθύς: Πέρα εἶδε τὴ θάλασσα ἡσυχῇ
 ν' ἀπλώνεται . . . και ὅλα ἦτανε γαλανὰ και γαλανόβαθα.

γαλανόλευκος επίθ. κοιν.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και λευκός.

'Ο έχων συνδυασμένα χρώματα γαλανόν και λευκόν:
 'Η γαλανόλευκη σημαία και ἀπλῶς ὡς οὐς. ή γαλανόλευκη
 (ή 'Ελληνική σημαία). Συνών. άσπρογάλανος 2.

γαλανολούλουδο τό, ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 115.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I) και του οὐς. λουλούδι.
 Γαλαζολούλουδο, ὁ ιδ.: Ποίημ.

. . . 'Απόπον διάβαινα | κάποια γαλάζια λούλουδα
 γαλανολούλουδα στρατός.

γαλανόμαυρος επίθ. ΓΣουρῆς Ρωμ. άρ. 147 ΝΧα-
 λιορ. 'Υδρείκ. θρυλ. 123 ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 23.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και μαῦρος.

Βαθύς κυανοῦς πρὸς τὸ μέλαν ἀποκλίνων: Μάτια γα-
 λανόμαυρα ΓΣουρῆς ένθ' άν. Κ' ἦτανε νὰ τὸ καμαρώνῃς
 [τὸ καράβι], καθὼς τό βλεπες νὰ σκίζῃ τὰ γαλανόμαυρα
 νερά τοῦ στενοῦ ΝΧαλιορ. ένθ' άν. Θεόφηλα βουνά πρα-
 σινοπόρφυρα βουνά ή γαλανόμαυρα ΠΒλαστός ένθ' άν.

γαλανομμάτης επίθ. σύνηθ. γαλανομμάτ'ς βόρ.
 ιδιῶμ. 'αλανομμάτης Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (I), του οὐς. μάτι και τῆς
 παραγωγικής καταλ. - ης.

'Ο έχων ὀφθαλμούς γαλανοῦ χρώματος, κυανόφθαλ-
 μος ένθ' άν.: Ποίημ.

Μέσα 'ς τοῖς τόσες ὁμορφιές, μέσα 'ς τὰ τόσα νεᾶτα

μὰ ξανθομάλλα λυγερή, γλυκεῖα γαλανομμάτα

κ' ἕνας λεβέντης 'μορφονεός κάθονται πλάι πλάι

ΙΠολέμ. 'Αλάβαστρ. 185. Συνών. άσπρομμάτης, βε-
 νετόμματος, γαλαζομμάτης, γαλανός (I) Α 2.

γαλανοματοῦσα επίθ. θηλ. πολλαχ. γαλανου-
 ματοῦσα Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (I), του οὐς. μάτι και τῆς
 καταλ. - οῦσα ή έκ του γαλανομμάτης και του - οῦσα.

'Η έχουσα γαλανούς ὀφθαλμούς.

γαλανόξανθος επίθ. πολλαχ.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και ξανθός.

1) 'Ο έχων γαλανούς ὀφθαλμούς και κόμην ξανθήν.

2) 'Ο έχων χρώμα κυανούν πρὸς τὸ ξανθόν ἀποκλι-
 νον ΑΒαλαωρ. 'Εργ. 2,280: Ποίημ.

